

KIT DE WAAL

D I N A H

O L M A K

Çeviren
Ceren Gürein

Giriş

Saçını kesmek mi? Düşündüğün kadar kolay değil. Her şeyden önce doğru araç gerece sahip olmalısın.

Tıraş makinesi mi? Hayır. Saç makası mı? Hayır. Ne olduğunu bulamadıysan, biraz daha düşün derim. Hızlı düşün.

İlk iş, ağırlıktan kurtul; uzun saçı kısalt. Eğer ki saçın, tüm sırtını kalın ve ağır bir battaniye gibi örtüyorsa bu işlem oldukça uzun sürebilir. Bu yüzden, bir yerden başla.

Saçından büyükçe bir tutamı alıp eline dola ve kafa derinden yukarı doğru çek. Annenin gazetelerden kupon veya koli iplerini kesmek için kullandığı, mutfak çekmecesinden yürüttüğün kırmızı saplı makası kullanırken dikkatli ol. Keskin değil ve bıçakları da yamulmuş ama elindeki tek şey bu.

Bu yüzden, mümkün olduğunca yakın tut. Bunu önceden düşünseydin bir yerden bir saç kesme seti satın almış olabilirdin ancak düşünmedin, zaten en yakın dükkân da on bir kilometre uzaklıkta ve bu olay tam şu anda, burada gerçekleşiyor ve keşke şöyle yapsaydım demek için de çok geç...

Kes. Biraz daha kes. Bunu tekrar tekrar yapmak zorundasın; bir makas, sonra bir makas daha; bir tutam soldan, bir tutam sağdan. Çekerek, keserek ve bunları yaparken uzun bir yer bırakmamaya çalışarak üstlere doğru kırp. Ellerinin titremesini, kalbinin çarpmasını ve bunun yapılması gereken doğru şey olup olmadığını tekrar tekrar soran vicdanını yok say. Çünkü öyle olduğunu biliyorsun. Bunu biliyorsun.

Göremediğin için en zor kısım başın arkasıdır. Bir aynayı arkanda kalacak şekilde koyup banyo kapısının kancasına as. Kendi yansımanı kapatmaktan veya kendini kırpma, kesmek ve çizmekten kaçınmaya çalış. Ellerini yalnızca tersten görürken onlara doğru şeyi yaptırmak zordur ve çok uzun zaman alır; kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar ağrımaya başlar ve bu, hayatın boyunca, şimdiye kadar yaptığın en büyük şeydir. Yani düne kadar öyleydi. Ama dünü düşünmek istemezsin, bu yüzden devam edersin.

Saçından geriye kesecek bir şey kalmadıktan sonra aynadaki yeni seni ilk kez görürsün. Tanımadığın birine benziyorsundur. Ve bu hiç hoş değildir. Ama farklı görünüyorsundur ve amaç da bu değil miydi zaten? Eskiden güzel saçlarının olduğu yerde garip açılarla oradan buradan çıkan uzunca birkaç tel saç, dalgalı tutamlar ve makasın körelmiş bıçağının cildinde bıraktığı acı çizikler kalmıştır yalnızca. Yorgun olsan da gidilecek daha çok yol vardır.

Böylece lavaboyu doldurur, eğilir ve başını suya daldırırsın. Biraz şampuan sıkarsın. Tıpkı beyaz ve yumuşak bir bulut gibi tutamları köpürtürsün, televizyon reklamlarında gördüğün, duş almaktan abartılı bir şekilde zevk alan birine benzersin, tabii senin bundan zevk almadığını saymazsak. Şansına küs. Geri dönmek için artık çok geç. Köpüklerin kıvamını yoğunlaştırır ve krem hâline getirirsin; şimdi her şey içgüdülerine kalmıştır çünkü işe yarayıp yaramayacağını gerçekten bilmezsin ama başka seçeneğin de yoktur.

Annenin aylardır koltuk altlarında ve bacaklarında kullandığı, kenarları hafif paslanmış, kendini bildin bileli banyonun bir köşesinde duran, hâlâ keskin olduğunu umduğun jiletini kavrarsın.

İşe, başının tamamı boyunca uzun şeritler çizerek başlarsın ve tıraş bıçağı sürekli olarak saçlarına takılıp tutamlarla tıkanır. Kafadaki minik kesikleri yakan şampuana karışan kan, köpükleri şimdiye kadar hiçbir reklamda görmediğin bir pembeye boyar.

Şimdi gerçekten biliyorsundur, daha iyi bir planının olması gerektiğinden hiç olmadığını kadar eminsindir.

Tekrar temiz hâle getirmek için jileti musluğun altında durularsın, tüm o saç karmaşası ve çekiştirip durma acı verse bile devam edersin,

ağlayacak gibi olursun ama gözyaşlarını tutarsın. Seni ağlatmak çok da zor değildir. Özellikle de bugün.

Sonu yokmuş gibi gelir. Kolların gitgide daha çok acır. Şampuan ve köpük kaybolduğunda, kafa derinin yüzün kadar kahverengi olmadığını görürsün. Hatta kahverengi bile değildir, annenin kış mevsimindeki yüzüyle aynı renktir, beyaz ve solgun. Midende bir hareketlenme olur. Her yerinde kesikler ve çizikler olan farklı renklere sahip bir ciltle gülünç görüneceksindir ve bütün gece uyumamaktan ya da yeni bir hayatın eşliğinde olmak yerine ölmek üzere olan kanserli biri gibi gözlerin kızaracaktır. Ama sonuna kadar gidersin, kafan şeritlerden ibaret olana kadar jiletle çizgiler çizmeye ve artık çizilecek daha fazla şerit kalmayana kadar devam edersin.

Başımı musluğun altında durularsın ve suyun yeni cildinde dans eden soğuk parmaklar gibi seni gıdıklamasını hissedersin. Sonra ayağa kalkar ve yüzünü kurutursun. Daha sonra bakarsın. Tekrar bakarsın. Tekrar bakar ve bakmaya devam edersin çünkü işe yaramıştır. İşte oradasın. Artık o eski, sıkıcı Dinah değilsin. Tamamen yeni birisin. Ya da olacaksın.

Ama aynada yeni benliğine hayran olmaya vakit yok. İpeksi, siyah, ıslak saç tutamlarını su giderinden temizlemen gerek, banyodaki uzun saçları toplayıp fazla odaklanmadığından emin olmalısın yoksa saçının bir ağaç kabuğununkine benzer rengini ve bir kedinin kürkünü andıran parlaklığını merak edersin, sonra da ağırlığını ve cildinin üzerindeki o yumuşak ve yoğun dokunuşunu, sırtına verdiği sıcaklığı hatırlarsın. İnsanların onu sevdiklerini, ona nasıl dokunmak istediklerini, seni nasıl güzelleştirdiğini söyledikleri tüm o zamanları ve sana nasıl hissettirdiklerini de hatırlayabilirsin.

Ve saçını çöpe atmaya düşünürsün ama yapamayacağının farkındasındır ve nedenini bilmezsin, bu yüzden saçları küçük, yumuşak bir yastığa doldurur ve onu aşağıya götürüp bir poşete koyarsın. Ve poşeti sırt çantana atar, ceketini giyer ve yaşayıp bildiğin tek hayata veda edersin.

Artık gerçekten gitme zamanıdır.

1. Dinah

Dinah'nun New Bedford'dan anayola ulaşmasının en kısa yolu; kapıdan geçip üç tane tarla aşarak, siyah dumanının gözlerini yaktığı ve ağaçların üzerine çöktüğü araba lastiği üretilen sanayi arazisinin kenarından dolaşıp köprünün altında ve adanın karşısında kalan Tanners Şeridi'nden geçmek. Gitmek için tek yol orası. Newcastle'a, Sunderland'a, Durham'a ve sonra güneye giden bir sürü kamyonet ve kamyon olacak, illa birileri duracaktır.

Ama yağmur gecedeki beri kır evini resmen yıkıyor, bahar yavaş yavaş vadiye geliyor ve hortlakları andıran büyük siyah gölgeler süslüyor manzarayı. Yani tarlaları geçtikten sonra, birinin arabasına binmeden önce ayakkabılarının çamurunu sıyırdığından emin olmak zorunda kalacak. Nasıl devam etmek istiyorsan öyle başla, Dinah. Sessiz ve kibar.

Eğer sessiz kalsaydı, duygularını kendine saklasaydı, bu pozisyonda olmazdı. Kibar olsaydı, kaçıyor olmazdı.

Eşyalarını bir torbaya koyuyor. Her şey başka bir şeyin içine tıkıştırılmış hâlde: çirkin bir valizde kıyafetleri, kot pantolonunun içinde parası ve şimdi de ona çok büyük ve bol gelen yünlü bir bereye soktuğu kafası. Bir de kaburgalarına baskı yaparak vahşi ve sert bir şekilde atan, göğsüne sığmayan kalbi. Ama Dinah doğru zamanı kollayarak bütün gece uyumadı ve işte o an bu an. Gitmek zorunda ama bu çok büyük bir adım. Ya her şey ters giderse?

Kır evinden çıt çıkmıyor. Dışarıda da ses yok. Sadece bir kuştan diğerine sonu gelmeyen bir serenat, ağaçlardan yeni yaprakları söküp alan rüzgâr ve uzaklarda bir yerde açıklığa bırakılmanın heyecanıyla havlayan, serbest kaldığı için karayı arşınlayan bir çiftlik köpeği. Dinah elinden gelse, herhangi bir hayvan kadar yüksek sesle ve uzun süre havlardı. Hatta daha sesli.

Son olarak mutfağa gidiyor. Yemek yemediği için bugüne kadar neredeyse iki kez bayılmıştı. Bugünlerde evde çok fazla şey olup bittiğinden bu olay önemsiz görünüyor. Bir reçelli sandviç, bir parça peynir, bir karton süt, bir paket bisküvi alıyor yanına. Sırt çantasında yer yok, bu yüzden hepsini bir poşete koyuyor ve sonra ön kapıya gidip orada dikiliyor. Devam et, Dinah. Kolu çevir, Dinah. Hadi, hadi. Gitme zamanı. Sonsuza dek.

Bu konuda ciddi olduğundan ve geri dönüş yolu olmadığından emin olmak için telefonunu cebinden çıkarıp taş zemine fırlatıyor. Telefon çatlayıp parçalanıyor. Siyah plastik parçası uçarak kapıya çarpıyor.

Ve sonra bir ses, *çat!*

Ahşap kapının diğer tarafından gelen bir gümbürtü onu yerinden zıplatıyor.

“Aç kapıyı!”

Ve yine, tahtanın ahşaba çarpma sesi. Gelen, Ahab.

“Aç kapıyı!”

Kalbi yine hızla çarpmaya başlıyor ama korkmuş görünmek istemiyor. Beresinin başını tamamen örttüğünden emin olup kırık telefonu ayağıyla masanın altına iteleyerek gözden uzak tutuyor.

Derin bir nefes alıyor ve Ahab değneğiyle tekrar kapıyı çalmak üzereyken kapıyı açıyor. Tam o anda, kapı açıldığında adam neredeyse Dinah'nın üstüne düşüyor. Uzun saçları keçeleşmiş, pantolonu ıslanmış ve tek bacağı titriyor. Gören yüz yaşında der. Elliden küçük olduğuna inanmak zor.

Gövdesi tamamen kastan oluşuyor. Dinah, yazın onu üstsüz görmüştü, kollarını kaplayan ve boynuna uzanan dövmeleri; so-

luk şifreli mesajlar, eskiden kırmızı olan bir gül ve de bir isim, "Caroline".

Dinah, uzaktayken dövme yaptırıp yaptırmayacağını merak ediyor. O güzel beyaz mürekkepten yapılanları görmüştü, dantel kadar ince ve zarifteler, kahverengi cildinde hoş görünürlerdi.

Ahab salonda korkuluğa yaslanmaya çalışıyor ama kayıyor, ev yapımı koltuk değneğinden sıyrılıp merdivenlere düşüyor.

"Tanrım! Annen, nerede o?" Kotunun boş bacağı sırlısklam ve çamurla kaplı bir hâlde. Bir bot giyiyor, bağcıkları bahçe solucanları gibi halı boyunca ilerliyor. Kıza bakıyor. "Anne, o nerede?"

Dinah isteksizce çantalarını yere koyuyor. "Kutsal Kadınlar." "Ne?"

"İnziva merkezi. Kutsal Kadınlar İnziva Merkezi'nde bir atölye çalışması yapıyor, şeyde..."

"Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun." Bir alışveriş listesi okuyormuş gibi birbiri ardına bir şeyler mırıldanırken diz kapağını ovuşturuyor.

Süpürgeден bozma değneğe uzanacak gibi oluyor ama ayağa kalkmaya başlar başlamaz, bacağı tekrar titriyor, sanki vücudunun ağırlığı altında ezilmek üzereymiş gibi. Geri adım atıp tah-tayı yere hışımla vuruyor. "Hangi cehennemde o? Neden bana söylemedi? 'Gidebilirim,' demişti. 'Belki.' Belki. Kesin değil. Bana söylemeliydi. Ona ihtiyacım var."

Dinah, ona mı, annesine mi yoksa her zamanki gibi dünyaya mı kızgın olduğundan emin olamıyor.

Kirli elini uzatıyor ve Dinah tutmak zorunda. Bu onu ürkütüyor.

"Kıpırdama," diyor Ahab. Süpürgeyi ters çeviriyor ve keçeleşmiş fırça kıllarını kolunun altına yerleştiriyor. Diğer kolunu da kızın omzuna koyuyor. Toprak kokuyor, muhtemelen düşmüş olduğu çukurlu yol; petrol, yağ ve hiç kimsenin ziyaret etmediği muazzam, karanlık çiftlik evi gibi.

"Eve geldim," diyor ön kapının eşiğine doğru hoplayarak ilerlerken. "Yavaş da değildim." Ahab yol boyunca topallaya-

rak kızı dürtmeden ve omuzlamadan önce Dinah'nın çantalarını yere atmak için çok kısıtlı bir zamanı var.

"Neden onunla gitmedin?" diye soruyor nefes nefese kalmış bir hâlde. Dinah, omzundaki bir seksenlik adamın ağırlığını taşıyıp ensesine bulaştırdığı çamurun kayganlığını hissederken, Ahab süpürgeye dayanarak dengesini buluyor, tek sağlam bacağıının üzerinde zıplıyor, sonra kıza doğru sallanarak bir kez daha. Dinah'nın yapmak istediği bu değil. Şimdiye kadar yola çıkmış olmalıydı.

"Düştün mü?" diye soruyor adama.

"Yokuş aşağı bir kilometre zıplaya zıplaya yürümeyi bir denene," diyor. "Bak bakalım ne oluyor."

Sonra tüm eve bir sessizlik çöküyor. Homurdanması ve küfredmesi dışında, siyah renkli üç botun çıkardığı vıcık vıcık sesler ve ahırın teneke çatısından sızarak her şeyi iki kat kaygan ve yavaş kılan, dinmek bilmeyen yağmur dışında sessizlik hâkim.

Ön kapıya gidiyorlar. Ardına kadar açık. "Girmeme yardım et," diyor Ahab.

Dinah'nın, onu üç taş basamaktan çıkarıp uzun koridordan geçirmek için belinden tutması gerekiyor. Yetişkin bir adamı sanki bir bebekmiş gibi tutmak garip geliyor. Başıyla mutfağı işaret ediyor ve Dinah onu, önceden kırmızı renkteki, ortasında yeşil ve mavi devedikenleri ile altın renginde elmas deseni olan, gri halının üstündeki metal ve araba parçalarıyla kaplı ve neredeyse bir kilise sırası kadar dar tahta sediri geçerek oraya yönlendiriyor. Başka bir kapıdan daha geçiyorlar ve nihayet sıcak bir yerdeler. Büyük, karanlık alanda bir su ısıtıcısından buharlar yükseliyor, sandalyeler kare şeklindeki ahşap masanın etrafında dağılmış bir hâlde ve bir masa örtüsünün yerine gazete katmanları ile daha fazla metal parçası, muazzam bir dişli ve paslı kardan duruyor. Sıcak olabilir ama samimi değil.

Ahab bir sandalyeye çöküyor. "Bana bir bez ver," diyor.

Dinah mutfak masasından bir kurulama bezi alıp ona uzatıyor.

“İslat,” diyor adam.

Sesi, eski bir motor gibi göğsünün derinliklerinde gürlüyor. Rica etmiyor, direkt emrediyor ve Dinah ne yaparsa yapsın, ona karşılık vermek kolay bir şey değil. Bugüne dek hep evet dediysen hayır demek zor gelir.

Musluğu açıyor ve daha sonra derin pencere pervazında, bir kuşun, çok güzel ve şaşkınlık verici, üzerinde ara ara masmavi lekeler olan, kadife gibi yumuşak ve siyah kanadını fark ediyor. Kuşa ne olduğunu, nasıl öldüğünü ya da onu kimin öldürdüğünü merak ediyor. Öncesinde özgürce uçuyordu, peki ya sonra? Kuşun yere düştüğünü, zemine çarptığını ve kıpırdamadan yatışını canlandırıyor gözünde. Vakti olsaydı, onun için dua ederdi ve çok, çok uzun bir süredir dua etmemiştir.

“Huzur,” diye fısıldıyor ama bu kelime ona içinde bulunduğu karmaşayı hatırlatıyor.

Neden her şey bu kadar yanlış hissettiriyor? Dinah’ın tüm dünyası baş aşağı olmuş durumda; ölü şeyler, kızgın erkekler ve kafasının her yerinde yanmaya başlayan kesiklerle çevrili dört bir yanı.

Ahab’a nemli bezi veriyor ve o yüzünü sildikçe gözleri, burnu ve dudakları ortaya çıkıyor. Tekrar bir insana dönüşüyor. Nere-deyse.

Sandviç yapma işini berbat etmeseydi, Ahab kapıyı çaldığında evde olmazdı. Şimdiye kadar tarlayı yarılamış, kaçmış olurdu.

“Daha iyi misin?” diye soruyor Dinah, kapıya doğru yürürken.

Ahab ona bakıyor ve alay eder gibi gülüyor. “İyi görünüyor muyum?” Dizinin altında biten bacağına tokatlıyor ve içinde baldırının olması gereken boş, çamura bulanmış kotunun paçasını sallıyor. “Sence bu iyi görünüyor mu? Öyle mi dersin?”

Cevap istemeyen türden bir soru ve zaten Ahab da karşılık verilmeyecek türden bir adam. Bir gün, uzaklarda bir yerde olduğunda, Dinah kendini savunacak ve Ahab gibi insanlara gerçekte ne düşündüğünü söyleyecek. Az kaldı.

“Şey nerede... Yani, senin için alayım mı?” diyor Dinah.

“Bacağı mı? Lanet bacağı nerede mi? Bunu mu sormaya çalışıyordun? Düne kadar nerede olduğunu söyleyeyim.” Masayı, sonrasında çalışma yüzeyini ve daha sonra bir sandalyenin arkasını kavrayarak tek bacağına üzerinde zıplıyor ve pence-reye doğru sendeleyip bahçedeki müstemilatlardan birini işaret ediyor.

“Orada. Beyaz, bölünmüş ön camlı bir arabanın arkasındaki atölyeydi.”

Dinah, adamın bakışlarını takip ediyor ama hiçbir şey göremiyor. “Bölünmüş ön camlı beyaz araba mı?”

“Bir karavan!” diyor, ona dönerek. “Balina Beyazı bir 1967 T1 Bölünmüş Ön Camlı Volkswagen Kamp Karavanı. Bacağı mı lanet karavanda!”

“Peki,” diyor Dinah. Kapıya doğru bir adım atıyor ve sonra adam tekrar bağırıyor.

“Nereye gidiyorsun?”

“Onu senin için almaya.”

“Şu anda orada değil, seni aptal! Gelip aldılar, değil mi? Ortadan kayboldu, gitti. Çalındı. Bu lanet karavan üzerinde tam altı aydır çalışıyorum, işi neredeyse bitmişti. Dizim beni öldürüyordu, hâlâ öyle. Ben de bacağı mı yarım saatliğine çıkardım. Eve geldim. Uyuyakalmışım. Birisi de gelip çalmış ve kim olduğunu adım gibi biliyorum. Bacağı mı arka koltuğun altındayken çaldılar. Hâlâ orada olsaydı senin evine kadar yuvarlanırmıydım dersin?”

Ağzından çıkan her sözle Dinah’ı âdeta tokatlıyor. Küfredip bağırıyor. Yıllardır böyle, bağırıyor ve emrediyor. Kızın onunla ilgili her anısı hemen hemen aynı; yoluna çıkan herkese yönelttiği öfke dolu, alaycı sözlerini bir ok misali ateşlerken hatırlıyor onu. Eskiden patrondur, büyük adamdı, her şeyden sorumluydu, her şeyin sahibiydi. Ama bu geçmişte kaldı. Dinah için işler değişti. Planını yapar yapmaz, kafasında bir şeyler oturdu, bir şeyler değişti; Dinah, bu sefer ve hayatının geri kalanı boyunca,

tüm bunları geride bırakabilir. Ahab'dan daha büyük sorunları var. Arkasını dönüyor ve çekip gidiyor.

"Peki. Hoşça kal, Ahab."

Adam elini ona doğru uzatıyor. "Bekle! Bekle! Gitme!"

Kız yürümeye devam ediyor.

"Araba kullanabiliyorsun," diye bağıyor. "Seni gördüm! Bekle!"

Dinah koridorun sonunda. Kuşu onun elinden kurtarmak için kanadını almayı düşünüyor. Eğer kanatları olsaydı, şimdiki kadar çok uzaklarda olurdu, sırtında iki siyah kanat, yanlış yaptığı her şeyden, kızgın erkeklerden, kızgın kızlardan, hatasının utancından ve mahcubiyetinden uzaklaşırdı.

"Bekle! Lütfen!" Sesinden çaresizlik akıyor. Kız duruyor ama dönmüyor.

"İki yüz pound!" diye bağıyor adam. "Sana iki yüz pound vereceğim."

Dinah olduğu yerde kalıyor, yeni çıplak kafa derisi berenin sert yününün altında diken diken oluyor.

"Üç yüz pound," diyor adam. "Tek yapman gereken beni güneye götürmek, Dorset'e."

Kız konuşmak için ağzını açıyor.

"Biliyorum, biliyorum. Uzun bir yol. Başka bir karavanım daha var. Sürebilirsin, değil mi? Kimin aldığını biliyorum. Nerede yaşadıklarını biliyorum. Ama şimdi gitmemiz gerek. O kadar uzaklaşmış olamazlar. O karavan altmışın üzerinde gidemez. Onları yolda bile yakalayabiliriz. Üç yüz pound. Üç yüz elli."

Dinah'nın kot pantolonunun ön cebinde iki yüz yetmiş dört pound ve birkaç bozukluk var. Ne kadar paraya ihtiyacı olacağı hakkında hiçbir fikri yok. Yemek yemesi gerekecek; yaşayacak bir yer bulması gerekecek. İş bulması haftalar alabilir.

"Dört yüz," diyor kız ve birbirlerine bakıyorlar, yağmur pencereden aşağı süzülüyor, rüzgârsa dallarla camı kırbaçlıyor.

"Eskiden utangaçtın," diyor Ahab ve bağıyor:

“Üst başa ihtiyacım var. Hadi. Çabuk. Pantolon ve iki tişört. Birkaç tane de süveter. Mayıs’ta olabiliriz ama geceleri soğuk olur. Gece yolculuğu için doğru kıyafetleri almak gerek. Sağdan ilk kapı.”

Aynı soluk kırmızı ve yeşil halıyla kaplı olan merdiven basamakları geniş ve derin. Dinah her seferinde iki basamak çıkıyor.

Ahab ardından bağıyor, “Birkaç tane de iç çamaşırı.” Dinah neredeyse bir adımı kaçırarak tökezliyor.

Oda bayat, küflü ve ekşi kokuyor. Yatak darmadağın. Dinah içeri girmek istemiyor ama bunu yapmak zorunda. İki ince çiçekli perde yarı açık duruyor ve loş bir ışık küçük, alçak pencere-lerden içeri süzülüyor. Yalnız yaşamaya başladığından beri evin durumunun ne kadar kötüleştiğini fark etmemişti. Birden onun için üzülüyor.

Dinah’nın annesi eskiden çiftlik evini temizler, kirli kıyafetlerini kır evine getirir ve kendi yıkanacaklarının yanına koyup daha sonra da ütülerdi. Bir veya iki kez Dinah, çamaşırları çiftlik evine geri götürüp kapının önüne siyah bir plastik torbayla bırakmak zorunda kalmıştı. Bazen onu aynı mutfak masasında, elinde bir tornavida veya çekiçle ya da açlıktan ölen biri gibi bir tabağın üzerine eğilmiş ekmek yerken görürdü.

Ama sonra çamaşır yıkama olayı sona erdi ve bunun yerine Dinah’nın annesi ‘Anne O’Neill, Sanal Asistan’ oldu, Ahab’ın karavanı onarmak için ihtiyaç duyduğu şeyler gibi tüm internet siparişlerini hallediyor, faturalarını ödüyor, tüm hesaplarına bakıyor, telefonlarına cevap veriyor, yani dış dünyayı içeren her türlü şeyle ilgileniyordu.

Ama yine de ara sıra odayı havalandırmalı, tüm kıyafetlerini toplamalı, nevresimi değiştirmeli, bir şeyleri yerine kaldırmalı. Elektrikli süpürge falan tutmalı. Kendini umursamıyor, başka kimseyi de umursadığı yok.

Sandalyede bir yığın kıyafet var. Dinah birkaç şey kapıyor ve sonra iki çift iç çamaşırını alıyor. Temiz görünüyorlar ama kim bilir? Dinah yıllarca annesiyle birlikte kendi başına yaşadı. Evde yetişkin erkek yok, oğlan çocuğu yok, erkek ziyaretçi bile gelmiyor. Yapayalnız, bir hiçliğin ortasında sıkışıp kalmış ve sonra nihayet okula gitme zamanı gelmişti, peki o ne yapıyor? Her şeyi mahvediyor. Dünyasını yerle bir ediyor. Klasik Dinah.

Her şeyi bir yatak örtüsüne koyarak bohça yapıp aşağıya getiriyor.

“Ceketim,” diyor adam, arka kapıdaki kancayı işaret ederek.

Dinah, adamın saçlarının üzerine hâlâ çamurla kaplı bir bereyi geçirmesini izliyor.

“İşemem lazım,” diye homurdanıyor.

Adamın ağzından çıkan söz ve konuşma biçimi Dinah’ın içini titretiyor. Midesini bulandırıyor; kokusu, bağırıışları. Kız kapıya geri yürüyor. “Eşyalarımı alacağım,” diyor ve eve doğru koşuyor. Her şey hâlâ orada bekliyor, hâliyle. Kimse şeridin bu kadar ilerisine gelmez. Çantalarını alıyor... ama bekle.

Geri dönmek zorunda değil. Hiçbir şey için söz vermedi. Tarlaları aşırp uzaklaşabilirdi; hemencecik gitmiş olurdu ve Ahab’ın onu yakalama şansı olmazdı. Tek bacak ve süpürgeден bozma bir koltuk değneği ile onu yakalayamazdı. Ama en azından güneye gidiyordu. Ayrıca dört yüz pound alacaktı. Otostop çekmek zorunda da kalmazdı.

Kız tepeye geri yürüyene kadar adam ön kapıyı kilitlemiş, kapının girişindeki basamakta bekliyor. “Bu kadar yükte nereye gidiyorsun?” diyor, valize işaret ederek. “Yolumuz en fazla iki gün sürer. Hatta ciddi ciddi kullanırsan bir gün.”

Dinah ağzını açmıyor. Cevap vermek zorunda değil. Sadece adam aşağı inerken omzundan destek alması için öylece duruyor; ilk basamak, mola, ikinci basamak, mola, üçüncü basamak. Adam ağır ve kız, o ağırlığını verdikçe homurdanıyor.

“Biraz kas yapmalısın kızım. Tek yaptığınız tüm gün o lanet telefonlarınızla oynamak. Birkaç yıl önce kendime bir çırak bul-

maya çalıştım. Kimse başvurdu mu? Yalnızca bir porsukla aynı boyda olan yarım akıllı bücürün teki. Ona birkaç soru sorduktan sonra kaçıp gitti. Gözlerimin içine bile bakamadı. İşçi Bulma Merkezi'ndeki kadına bana daha fazla çelimsiz tip göndermesini söyledim. Bu yüzden, her şeyi kendim yapıyorum.”

Ahıra doğru gidiyorlar ve Dinah kapıyı çekerek açıyor. Çocukluğundan beri içini görmemişti. O zamanlar farklı görünüyordu. Koltuklardaki tüm süngerlerin sökülü olduğu, kapısız, eski, yeşil bir karavan vardı. Dinah ve diğer çocuklar karavanın içine tırmanıp evcilik oynar, uzun süren yaz ayları boyunca, biri dokunsa dağılacakmış gibi duran masanın üzerinde atlayıp zıplayarak örümceklerin ağlarını örmelerini izlerlerdi. O zamanlar mekânın tümü, saklambaç oynarken kullanılan kuytu köşeleriyle, vahşi kedilerin tıslayıp pençe attığı kenarda bulunan yuvalarıyla ve kuşların birdenbire iniverdiği kirişleriyle tam bir çorbaydı. Aynı zamanda ahırda, bir şekilde altı yetişkin ve beş çocuğun sığabildiği, devasa, açık kahverengi bir Amerikan arabası bulunuyordu.

Dinah sadece evi değil, New Bedford'u ve temsil ettiği her şeyi terk ediyor; tüm o anıları, birlikte büyüdüğü her şeyi. Ama artık çok geç.

2. Dinah

New Bedford Kardeşliği'nde herkes Dinah'nın annesini Komünün Anası olarak kabul etmişti. Hatta açık ara farkla en yaşlı kişi olmadığı hâlde insanlar ona Aziz Anne ya da Anne Ana derlerdi. Ağırbaşlı ve bilgeydi ve insanlar sorunları hakkında konuşmak için onu görmek isterlerdi, o da insanlar ne zaman ona ihtiyaç duysa onlara zaman ayırırdı.

Dinah bir keresinde, yedi yaşlarındayken, annesi ile Dua Çadırı'na gitmişti. Normalde Sessizlik Zamanı'ydı ama Dinah rahat durmuyordu. Annesi gözleri kapalı, bir yastığın üzerinde oturuyordu ve Dinah'nın da aynısını yapması gerekiyordu. Ama sert halı kaşındırıyordu ve çadır biraz fazla sıcaktı; Dinah susamıştı ve bütün gün annesiyle matematik öğrenmeye çalıştıktan sonra hareket etmeden oturmak zorundaydı. Anne bir gözünü açtı ve ona baktı.

"Sessizlik Zamanı, Dinah. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Beş dakika. Otur ve bir şeyler düşün. Ne olursa; huzurlu, sakın bir şeyler olsun."

Anne gözlerini kapattı ve Dinah ellerinin üzerine oturdu. Sonra da bacağını kaşdı. Sonra tavana, çadırı ayakta tutan ahşap direklere baktı. Sonra duvarda bir örümcek gördü. Sonra süveterinde bir delik olduğunu fark etti ve ipliği çektğinde delik daha da büyüdü. Sonra Anne bir gözünü tekrar açtı, sonra da diğerini.

"Gel," dedi ve Dinah kucağına oturdu. "Ne oldu?"

“Büyük olmak istiyorum.” “Neden?”

“Çünkü Jonah benden büyük olduğunu söyleyip duruyor.”
“Öyle.”

“Ve güçlü olmak istiyorum.” “Zaten güçlüsün, Dinah.”

“Biliyorum ama Jonah daha büyük ve onunla oynamama izin vermiyor.”

“O bir erkek gibi güçlü ve büyük. “Sen de bir kız gibi güçlü ve büyüksün, kadınların olduğu gibi.”

“Ondan hoşlanmıyorum. Çok hızlı koşuyor ve onu yakalayamıyorum. Ayrıca bensiz bir şeyler yapıyor ve bana söylemiyor.”

“Dinah, o senin arkadaşın, tatlım. Gel.”

Dinah annesine sarıldı. Süveterlerinin ve eşarplarının kokusunu, cildine sürdüğü yağları, saçına taktığı çiçekleri seviyordu.

“Bana ‘Başlangıcımız’ hakkındaki hikâyeyi anlat,” dedi Dinah. Anne iç çekti.

“Tamam. Ama sonra sessizce oturacaksın, anlaştık mı?”

“Söz veriyorum.”

“Kardeşlik’ten önce, dünyayı dolaşıp huzur dolu bir yer arıyordum.”

“Nereelerde yaşadın?”

“Ah, İrlanda’nın farklı bölgelerinde, sonra İspanya’da, birçok farklı ülkede; Kanada, Hollanda, Fransa, buralarda birçok farklı insanla tanıştım.”

“Kimlerle tanıştın?”

“Bir sürü insanla, çoğunlukla iyi insanlardı, aralarında kötü insanlar da vardı ama onlarla zaman geçirmedim. İyi bir hayat yaşamak ve ruhu keşfetmek isteyen güzel insanlarla birliktedim. Bir sürü arkadaş edindim, bir sürü kız ve erkek kardeşim oldu, baban da onlardan biriydi. O da barış için bir yer arayarak tüm dünyada dolaşıp durmuştu, bu yüzden evlendik.”

“Ben doğmamıştım, değil mi?”

“Hayır. Ama çocuk sahibi olmayı düşünüyorduk, bu nedenle evlenmeye karar verdik. Ancak beyaz bir elbisenin giyildiği, papazlı bir düğün istemedik. Bu yüzden, kutsal bir yer bulduk

ve ellerimizi yapraklarla bağladık. Şarkılar söyleyip hayattan ne istediğimizden, daima dürüst ve âşık olarak birlikte yaşayacağımızdan bahsettik. Ellerimiz bir gün ve bir gece boyunca birbirine bağlı kaldı ve ertesi sabah yapraklar düştüğünde, işte bu kadardı, evlenmiştik.”

“Sonra ben geldim.”

“Evet, sonra sen geldin. Sen doğmadan önce bir isim seçmek zorundaydık, bu yüzden bir kız olursan sana Dinah demeye karar verdik ki öyle de oldu. Ve Dinah, Bilge Kişi anlamına gelir. Bu sen oluyorsun.”

“Büyük kalbimle.”

“Büyük kalbinle, evet.”

“Ve kabarık saçlarımla?”

“Ve o güzel, siyah saçlarıyla, evet.”

“Peki, ya erkek olsaydım?”

“Eğer erkek doğsaydın adın Ishmael olacaktı.”

“Ishmael. Bu isim hoşuma gitti.”

“Güzel bir isimdir, Dinah. İyi Dinleyici demektir. Ve kalbinin sesini dinlemen gerektiği ve bunu yapmak için de sessiz olmak zorunda olduğun anlamına gelir.”

“İkinci adımın Ishmael olmasını istiyorum.”

“Tamamdır. Ishmael olsun.”

“Sonra ne oldu?”

“Dinah, Tego ve Anne her yerde farklı komünlerde, inziva merkezlerinde, bir başlarına ormanda ve İskoçya’da farklı bir Kardeşlik’te yaşadılar ama New Bedford’u duyduklarında hayatlarının geri kalanı boyunca onlar için yaşanacak doğru yeri bulduklarını biliyorlardı.”

“Ve sonsuza dek burada olacağız.”

Anne onu başından öptü. “Evet, güzel kızım. Ama şimdi orada otur. Sessizlik Zamanı, tatlım.”

3. Dinah

Dinah, gözlerini dağınıklığa dikmiş bir biçimde Ahab'ın yanında duruyor. Bir sürü araç ahırın bir köşesinde gelişigüzel dağılmış, hepsi de Volkswagen marka kamp karavanı; bazılarının işi bitmiş, bazıları can çekiyor, bazılarının tekerlekleri yok, çatısı yok, yan tarafı yok, iki tanesi güzel, biri kırmızı, biri mavi. Yedek parçalar tavandan sarkıyor, paslı bir metal piramidi büyük arka kapıları görmeyi tamamen engelliyor, duvarın birinde her türden işi görmek için düzgünce dizilmiş araçlar yer alıyor ve her yerde makineler, göstergeler, bobinler ve teller var; bir düzine işçinin çalıştığı bir fabrikaya benziyor âdeta.

Ahab bir an için duruyor, süpürge kolunun altından kayar gibi olurken etrafına bakıyor. Kırmızı Volkswagen'e atlayıp kapısında elini gezdiriyor.

"Ah, Cromarty Jane, sen iyi bir kızsın," diyor. "Ama çok kırılırsın. Bu vites oranlarıyla hiç mutlu olmadın. Bir yabancıyla sana nasıl davranacağını bilmiyorum ve bunu riske atamam." Sesi kulağa farklı geliyor, yumuşak ve alçak.

Dinah'ya bakıyor ve göz kırıyor. "Ama o öyle mi? O, iş için biçilmiş kaftan." Mavi karavanı işaret ediyor. "Eşyalarını arkaya koy. Ve dikkatli davran. O motor üstünde birkaç hafta daha çalışmak isterdim ama elden bir şey gelmez. Şimdi vakit yok. Karavanımı çalan alçağı yakalamalıyız. Hadi, bakma öyle. Onları yakalamalıyız. Acele et."

Ahab, karavanın kapısını canlıymış gibi okşuyor, en sevdiği köpeğiymiş gibi. "Bu bir '73 model T2 Westfalia. Böylesine çok rastlamazsın. Atla. Hadi."

Dinah yan kapıyı kaydırıyor. Yumuşak ve kolay bir şekilde. Zemin siyah beyaz döşenmiş, içerisi küçük bir ahşap masa ve sabit koltuklarıyla bir oyuncak bebek mutfağını andırıyor. Her köşede mavi ve beyaz kareli, pamuklu perdeler ve uzun ince dolaplar var. Deri ve cila kokan iç mekân tamamen yeni görünüyor.

"Vay be," diyor Dinah. "Güzelmış."

Ahab, karavanın yanına yaslanmış bir hâlde saniyesinde kızın yanında bitiyor. "Güzel mi? Tam dört yılını aldı. Güzel demek haksızlık olur." Yolcu koltuğuna gidene kadar homurdanıyor. "Güzelmış, peh." O yumuşak, sevecen sestен eser yok. Kabadayı geri döndü.

Sürücü koltuğuna oturur oturmaz, Ahab her şeyi işaret etmeye, ona debriyaj, kadrانlar ve dişli çubuğu hakkında bir şeyler anlatmaya başlıyor, ta ki onlar orada oturalı on beş dakika geçmiş olana kadar.

Dinah iç çekiyor. "Tamam, tamam," diyor. "Arabayı çözdüm."

"Oğlumu."

"Oğlunu mu?"

"Aynen öyle. Pequod. Adı bu. Bir şey senin için bir şey ifade ettiğinde ona isim verirsin. Adı olmayan bir şey kimsenin umurunda değil demektir; kimse onu tanımak, nasıl çalıştığını, kaputun altında neler olduğunu anlamak için yeterince uğraşmamış demektir. Karavanların mükemmel isimleri olmalı, tıpkı insanlar gibi."

Dinah neredeyse Pequod'u ve mükemmel adını kışkırdı. Kendi adı eski moda geliyordu, çağ dışı, tüm hayatı boyunca komünde yaşamış biri gibi.

4. Dinah

New Bedford Kardeşliği'nde çocukluk dönemi büyüğü geçmişti. Bütün çocukların öğrenmesi gereken bir slogan vardı. "Dürüstçe Sevin. Özgürce İbadet Edin. Hepsi Tek Bir Ruh Hâlinde."

Yaz aylarında tüm toplantılar dışarıdaki büyük meşe ağacının altında yapılırdı ve kışın dualar çiftlik salonunda edilirdi. İlk yarıda sessizce dua edildikten sonra ikinci yarıda, birinin çıkıp Tanrı, İsa, Buda, Allah, Yehova, Yüce Ana ya da Ruh'a ne demek istiyorsa onun hakkında hissettikleriyle ilgili herkese güzel şeyler söylediği Teşvik kısmı gelirdi. Sonra herkes, "Öyle olsun," derdi ve tüm çocuklar hikâyelerini dinledikten sonra oynamak için dışarı çıkabilirlerdi ki bu en iyi kısmıydı.

Birisi yakınmak istediğinde ya da tartışma çıktığında, herkes Hakikat Çemberi'ne otururdu ve konuşmak isteyen kişi ortaya geçip dilediği her şeyi söylerdi. Herkes dinlemek zorundaydı ve suçlanan kişi dâhil kimse cevap veremezdi. Sonra ertesi gün, yanlış bir şey yaptığı düşünülen kişi, isterse ortada oturabilir ve söyleyeceklerini söyleyebilirdi ancak bu hemen hemen hiç yaşanmadı, herkes özür dileyip konuyu oracıkta kapatırdı.

Ama arazinin ve çiftliğin sahibi olduğu için Ahab herkesten daha sık ortada otururdu ve o kadar uzun süre sızlanıp yakınırdı ki çocuklar uykuya dalarlardı. Bir keresinde Dinah, birinin Hakikat Çemberi'ne 'Ahab'ın Halkası' dediğini ve herkesin güldüğünü duymuştu.

İmkânsız olsa da çatıdan sarkan buz sarkıtları, pencerelerin etrafında asılı ışıklar ve karlı havasıyla Noel dışında her gün güneşliymiş gibi görünürdü. Ballı kek ve pekmezli çörekler vardı ve bazen dışarıya çıkıp oynamak için çok soğuk olurdu.

Ve o günlerde, Dinah'nın ailesi çiftlik evine daha sık giderdi. İki aile birbirleriyle çok yakındı. Daha gençken, Jonah ve Dinah, Jonah'nın odasına gider ve onun tahta hayvanlarıyla oynar ya da teleskopuyla yıldızlara bakarlardı. Jonah metal arabaları boyar ve bazen de ikisi arabalarını yarıştırlardı. Jonah üç yaş büyük ve daha zeki olduğu için her seferinde kazanırdı; ama Dinah umursamazdı çünkü en iyi arkadaşıydı ve Jonah onu nasıl seviyorsa o da onu öyle seviyordu. Çoğunlukla sadece ikisi takılıyorlardı; bir başlarına saatlerce konuşuyor, oynuyor ve oyunlar uyduruyorlardı.

Tüm ailelerin kurumsal dine neden inanmadıkları ya da kurallara uymadıkları için cemaatlerinden nasıl atıldıkları ya da neden özgür düşünürler topluluğuna katılmak istedikleri hakkında bir hikâyesi vardı. Ahab ve Caroline, erkeklerin sakal bırakmadığı ve kadınların yerlerini bilmelerinin gerektiği katı bir dinle yetiştirilmişlerdi. Hepsi cemaatten biriyle evlenmek zorundaydı yoksa yaşlılardan azar yerlerdi.

Ahab'ın kurallara uyamamasına kimse şaşırılmamıştı. Hâlâ sürekli sorular soruyor ve işlerin yapılış biçimini düşünüyordu ve Caroline, insanların ya Ahab'ı sevdiklerini ya da Ahab'dan kaçındıklarını söylemişti.

Ama Dinah'nın, Kardeşlik'in dağılmasından önce en net hatırladığı şey sevgi, oyunlar ve el ele tutuşup güvende olmaktı. Bütün dünya oradaydı. Dünyanın her köşesinden birçok farklı ses ve aksana sahip iyi, nazik insanlar her yaştan beş çocukla birlikte çiftlik evlerinde, kır evlerinde, çadırlarda, karavanlarda, müstemilatlarda yaşıyorlardı ama Dinah, Jonah'dan hemen sonra en büyük ikinci çocuktuktu. Zaten diğerleri bebek ve yürümeye yeni yeni başlayan çocuklardı, Jonah ve Dinah ile oynamak için çok küçüklerdi.

Kamp yapan veya Ahab, Caroline ve Jonah ile kalan hafta sonu ziyaretçileri ve öğretmenler gibi başka insanlar da gelirdi.

Caroline, Jonah'nun annesi olacak kadar yaşlı görünmüyordu. Ahab'ın karısı olacak yaşta da görünmüyordu. Daima basının etrafında bir çelenk gibi sarılı ya da gözlerinin rengi ve yaptığı takılarla uyumlu, mor veya mavi bir ipek eşarpla örtülü olan iki yandan ördüğü uzun, kahverengi saçları vardı. Püsküllü ve saçaklı uzun elbiseler giyer ve hep şarkı söyleyip kendi kendine mırıldanırdı; her zaman kestere otu, yara otu, papatya ve Kardeşlik çevresinde büyüyen tüm bitki ve çiçeklerden ilaçlar yapıyordu.

Dinah'nun annesini saymazsak Caroline, New Bedford kadınlarının en iyisiydi. Dinah onu severdi. Toplantılarda en iyi hikâyeleri o anlatır, doğayı öğretmek için çocukları ormana götürürdü. Caroline'ın tüm dersleri, dersten ziyade oyun zamanı gibi gelirdi ve sonra bir bakmışsın, daha önce hiç yapmadığın bir şey yapmış ve gerçekten iyi bir şey öğrenmişsin.

Her zaman toplantılar, piknikler, Sessizlik Zamanı ve Dua Çadırları olurdu ve Altın Göl'ün yakınındaki ormanda barbeküler ve yanan şeyler için bir ateş çukuru vardı. İnsanlar Ruh'a iletmek için içinde sırlarının, söylenmemiş kalması gereken şeylerin, duaların, ölen ya da Kardeşlik'e gelemeyen birine söylemek istedikleri güzel şeylerin yazdığı mektupları yakarlardı.

Bir keresinde Dinah, cennetteki büyükannesine gönderdiği güzel bir şiiri yakmıştı, bir keresinde de Dinah'nun babası gitmeden hemen önce ateşe bir şey atmış ve Dinah'nun annesi ağlamaya başlamıştı. Dinah o zamanlar sadece on iki yaşındaydı ama evde tartışmaların, sessiz tartışmaların yaşandığını hatırlıyordu ama tartışma tartışmadır; her iki ses de anne babasına ait olmalarına rağmen farklı tonlarda ve daha önce hiç duymadığı türden kelimeler söylemişlerdi. Onu uyuyor sanıyorlardı. Anlayamayacağını düşündüler ve işin gerçeği anlayamamıştı da fakat tartışma sessiz bile olsa bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Artık her yatağa gidişinde hasta hissediyordu. Kâbuslar ya da

kötü rüyalar görüyordu. Neyin yanlış olduğunu merak etmeye başlamıştı çünkü herkes sessizdi ama havada bir gürültü vardı, ebeveynleri ve Kardeşlik'teki diğer insanlar arasında söylenmiş şeyler vardı. Sırf insanlar konuşmuyordu diye bu bir şeylerin söylenmediği anlamına gelmiyordu.

5. Dinah

Yağmur tekrar başlıyor, garajın metal çatısına vuran damlaların tıkırdama sesi geliyor. Çukur dolu yol işlerini hiç de kolaylaştırmayacak. Tek bacaklı bir adamla uzun bir yolculuk var önünde, küfür ve bağışmayla geçecek saatler ve günler. Aniden Dinah nefes nefese kalıyor. Bunu başarabilecek gibi değil. Elleri titremeye başlıyor ve yutkunamıyor.

“Ne bekliyorsun?” diyor adam.

Dinah anahtarı çevirip Pequod’u çalıştırıyor.

“Aferin oğluma,” diyor Ahab, konsolu tokatlayarak. “Yelkenler fora.”

Garajdan yola çıkmak biraz zor. Dinah, direksiyon eğitmeninin geri gitme ve zor park yerlerinden çıkma konusunda söylediklerini hatırlamaya çalışıyor. Aslında, eğitmeni henüz bunların ikisini de işlememişti çünkü Dinah daha sadece dördüncü sürüş dersindeydi ve henüz teste bile girmede. Eğitmeni her zaman, “Kendine güvenen bir sürücü ol,” derdi. “Çok yavaş gitmek de çok hızlı gitmek kadar tehlikelidir.”

Direksiyonu elinden geldiğince döndürmeye çalışıyor fakat koltuk altlarının terlediğini, bacaklarının titrediğini hissediyor. Eğer kaza yaparsa, Ahab kızın hâlâ daha öğrenmekte olduğunu anlayacak ve Dinah para alamayacak. Her şey büyük bir hataymış gibi geliyor.

Bir şekilde, başarıyor. Ayağını pedala koyuyor ve araba ça-

lışıveriyor. İki dakika geçmeden, Tanners Şeridi boyunca ilerlemeye başlıyorlar. Dinah bağırarak ve kahkaha atmak istiyor ama Ahab'ın gözünü kırpmadan onu izlediğini hissedebiliyor. Tüm aynaları; dikiz aynası ve yanları kontrol etmeye devam ederek karavanı saatte elli kilometre hızla sürüyor ama aslına bakılırsa hiçbir şey hatırlamak zorunda değil çünkü Ahab susmak bilmiyor.

“Çok kolay. Vites değiştir. Yavaş ol. Gaza çok yüklenme. Buradan virajı geniş al. Yavaş ol, kızım. Şimdi hafif gaza bas.”

Araba kullanıyor, sahiden de gerçek bir araba kullanıyor. Keşke Queenie şimdi onu görebilseydi, bir başına direksiyonun arkasında, tamamen farklı bir insan olarak çok güzel bir şeyin kontrolündeyken. Queenie onu görebilseydi eğer... Ama Dinah'nun yaptıklarından sonra 'keşke' demek için çok geç.

Ama yine de düşünmeden edemiyor. Queenie'nin tüm yüz ifadeleri bir bir Dinah'nın gözünde canlanıyor: Masasında bir işe yoğunlaşırken takındığı ifade geliyor aklına; dudakları aralanır ve neredeyse kapalı duran göz kapaklarıyla siyah kirpikleri beyaz tenine tezat oluştururdu. Sonra bir de sınıfta birisi komik bir şey söylediği ama kimsenin çıt çıkaramadığı anlarda, Dinah ile göz göze geldiklerinde, Queenie dudaklarına yayılan bir gülümsemeyle kahkahasını tutmaya çalışırken yüzünde beliren o ifade vardı. Ama açık ara en iyisi, Queenie'nin ona yaklaşıp sanki dünyadaki tek kişi oymuş, sanki ikisinden başka kimse yokmuş gibi ciddi bir şekilde Dinah'yı dinlerken yüzünde oluşan ifadeydi. Ama şimdi hepsi mahvoldu. Ve Dinah bunu kendi elleriyle yaptı.

Ortadan kaybolmaktan başka yapacak bir şey yok. Eğer yeterince uzakta olursa, o zaman belki bir gün, nihayetinde, gelecekte, Queenie'yi düşündüğünde kalbi kırılacakmış gibi hissetmeyecek. Yüzü kızarıp bozarmayacak, dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissetmeyecek. Kendisi ve faili olduğu suç mahalli arasına mesafeyi koyması gerekiyor.

Ahab bir tabelaya işaret ediyor. “İşte A1. Sekiz kilometre sonra oraya sapacağız. Bizi doğruca otobana götürür. Sağa dön.”

Konuşurken dizini ovuşturup dişlerinin arasından iç çekiyor.
“Bacağımlı beni öldürüyor. Bu soğuk. Bu nem. Bu lanet olası kuzey rüzgârı.”

Dinah ona bakıyor. “Yedeği yok mu?”

“Yedek bacak mı?”

“Yalandan bacak işte?”

“Yalandan yedek bacağımlı var mı, diye mi soruyorsun?”

“Yani düşündüm de...”

“Ne düşündün? Ulusal Sağlık Sistemi’nin olur da elinde bacak kalmaz diye sana birkaç tane yapıp verdiğini mi?”

Dinah neredeyse gülümsüyor.

6. Dinah

Dinah her konuda annesiyle savaşmak zorunda kalmıştı. Evde eğitim gören tüm çocuklar sınavlarını farklı zamanlarda olmuş ve Dinah kendininkilerden muhteşem notlar almıştı. Dinah'nın annesi, sürekli ona ne kadar başarılı olduğunu ve artık lise müfredatına başlayabileceğini söylüyordu. Ama Dinah'nın başka fikirleri vardı.

“Kingsley Lisesi'ne gitmek istiyorum anne.”

“Okullar hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsun, Dinah.”

“Gerçekten gitmek istiyorum. Üniversite sınavına orada hazırlanacağım.”

“Evde benimle daha başarılı olursun. O okul hakkında hoş olmayan şeyler duyuyorum.”

“Nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum. Herkes oraya gidiyor.” Söylenecek en son şeydi bu, Dinah. “Herkes” tam olarak söylenecek en son şeydi.

“Kim mesela?”

“Buradaki diğer çocukları ve evde eğitim görenlerden bazılarını kastediyorum.”

Haftalarca bu böyle sürüp gitti. Dinah sorup yalvarıyor, annesi ise aslında hayır demeden hayır diyordu.

“Buraya ‘herkes yapıyor’ zihniyetinden uzaklaşmaya geldik, Dinah. Bir şeyi herkesin yapıyor olması bizim de yapmak zorunda olduğumuz anlamına gelmez. Okullarda uyulurucu ve genç

gebelikler kol geziyor, ayrıca teknolojiyle kolay cevaplara aşırı bel bağlanıyor. Biz bir şeyleri farklı bir şekilde yapmaya inanıyoruz, değil mi? Değil mi?”

İçten içe Dinah hep aynı şeyi söylerdi: “Hayır, inanmıyoruz!” Annesi gelir de lafa kaldığı yerden devam eder diye yukarıya çıkıp odasına gitmiş ve kapının önüne oturmuştu. Dışarıda bir yerlerde bir dünya vardı; heyecan, dostluk ve onu anlayacak insanlardan oluşan bir dünya. Hayatının en güzel yılları heba olup gidiyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tabii kaçmazsa. Ama nereye giderdi? Bir yer buldu diyelim, oraya nasıl gidecekti? Peki, gerçekten bunu yapacak kadar cesur, gözünü karartacak kadar deli miydi?

Ahab’ın, bu olayda dönüm noktası olduğundan haberi bile yoktu; Anne’in fikrini değiştiren oydu. Temmuz ortasıydı. Dinah ve annesi küçük ön bahçelerindeydiler. Dinah, yüzünde çalışma kitabı ile çimenlerin üzerinde yatıyordu. Beş imkânsız, anlaşıl-maz denklemleri yapmak tam bir saatini almıştı. Üstelik cevaplar yanlıştı. Şüphe yoktu. Dinah’nın duyabildiği tek şey sinekler, böcekler, eşekarıları, kısaca sıcak bir yaz gününün sesleriydi ama içinden, okula gitmesine izin verilmesi için bir başka yalvarma konuşmasının provasını yapıyordu. Yeni bir nedene, yeni bir saldı- rı açısına ihtiyacı vardı.

Sonra sesler geldi. Postacı ve yolunu kaybeden insanlar dışın- da neredeyse kimse yolun bu tarafına gelmezdi ama biri sesleni- yordu. “Merhaba? Merhaba?”

Dinah ve annesi kapıya gittiler. Karşılarında hemen hemen Anne ile aynı yaşta, çizmeli ve sırt çantalı iki kadın yürüyüşü duruyordu. “Üzgünüm, kaybolduk,” dedi ilk kadın, bir harita çıkararak. “Burası Brandon Yolu mu?”

“Hayır, hayır,” dedi Anne. “Oranın epey bir batıdasınız.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” diye cevap verdi kadın. Kadın telaşlı, üzgün ve yorgun görünüyordu, Dinah’nın annesi de onlara birer fincan çay teklif etti.

“Yok, biz gidelim,” dedi kadın. “Yukarıdaki adamla olduk-

ça kötü bir deneyim yaşadık. Bize bağırdı, izinsiz girdiğimizi ve mülkünden çıkmamızı söyledi. Kabaydı.”

“Orada yalnız yaşıyor,” dedi Anne. “Maalesef çok fazla ziyaretçi olmuyor. Pek arkadaş canlısı biri değil.”

“Bu her şeyi açıklıyor,” dedi kadın. “Ne bekleyebilirsiniz ki? Kendini soyutlamak insanları garipleştirir.”

“Çok sağlıksız,” dedi diğeri.

Sonrasında yola düştüler. Dinah bu olay üzerine düşünmedi fakat o gece annesi gelip yatağının ucuna oturdu.

“Burada kendini soyutlanmış hissetmiyorsun, değil mi, Dinah?”

“Biraz.” Çok şey söylemek istemişti, “Evet! Buradan nefret ediyorum!” diye çığlık atmak ancak amacına ulaşmak istiyorsa bundan daha iyi davranması gerektiğini biliyordu.

“Garip ya da farklı hissetmiyorsun değil mi? Yani diğer çocuklara karşı.”

“Biraz.”

“Sanal okulun var ama değil mi? Bir de Ev Okulu Ağı.”

“Ayda bir olanı mı diyorsun, anne?”

“Belki okulu sevmezsin?”

“Severim.” Fazlasını söylemeyecekti. Eğer ki amacına ulaşmak istiyorsa, Dinah bu sefer ağırdan almak zorundaydı.

Sonra ertesi gün, Ahab, istediği şeylerin bir listesini getirmek için uğradı. Dinah annesinin ön kapıda onunla konuştuğunu duydu.

“Dün o iki kadını üzdün, Ahab.”

“Yani? Bu arada bu şeylerin hepsine önümüzdeki haftaya kadar ihtiyacım var.”

“Daha fazla dışarı çıkmalısın.”

“Dedi, parti delisi.” Yürüdü ve kapıda durdu. “Sen de benim kadar asosyalsin, Anne, fark etmediysen diye söylüyorum. Bana sorarsan, o kadar da farklı değiliz. Sen ve o kız bütün gün buraya kapanıp kalıyorsunuz. Tencere dibin kara, seninki benden kara.”

Aynı akşam, Dinah'nın annesi ona okula gidebileceğini söyledi. "Önünde bir hayat var. Bir deneyeceğiz ama eğer sana yaramadığını düşünürsem..."

O gece, Dinah yatakta dönüp durdu ve karanlığa gülümsedi.